

denne ubetydelige Indtægt aarlig af Grunden. Dette maatte ogsaa tages under Overveielse. Jeg vil paa ingen Maade her opstille den Forbring, at Staten skal stille sig ved dette Grundstykke. I det Hele taget tror jeg, at man for Kjøbenhavns Vedkommende er gaaet for vidt fra Statens Side ved Afhændelse af Grundstykker, saaledes at man nu ved mangfoldige offentlige Anlæg er nødt til selv at købe Grundstykker i dyre Domme. Men jeg mener, at der dog er Anledning til at overveie, hvorledes dette Grundstykke bør anvendes, og i hvert Tilfælde er det ganske klart, at den Sum, som indvindes ved Grundstykkets Anvendelse til andet Brug eller ved dets Salg, maa komme Landbohøjskolen, der for Dieblisset staar som Eier deraf, til Gode. Jeg kan altsaa ikke tilraade nu at gaa ind paa denne Forbring at bevilge 800,000 Kr., hvoraf 300,000 Kr. strax skal stilles til Raadighed til dette Foretagende, men jeg skal være fuldstændig villig til, ligesom i forrige Samling, at gaa med til at bevilge et Beløb til Underjøgelse af, hvorledes de Forhold derude skulle ordnes, og jeg skal her kun antyde, at sammen med dette Spørgsmaal jo ogsaa vil være at overveie, hvor vidt der stadigt paa Landbohøjskolens Grund skal finde det Forsøgsbrug Sted i landøkonomisk Henseende, og ved særlig Dykning af Marker, som finder Sted nu, eller om det ikke muligvis skal forlægges andetsteds hen, hvor Grunden er billigere. Jeg paastaar det aldeles ikke; det er muligt, at det ikke lader sig gjøre, det er muligt, at det er nødvendigt, at saadanne Forsøgsmarker findes i umiddelbar Nærhed af Landbohøjskolen. I den Henseende vil jeg forbeholde mig min Stilling, indtil nærmere Undersøgelser og Overveielser kunne finde Sted. Den sidste Paragraf i Lovforslaget, § 5, er jo egentlig det Gnefte, der er nyt i Lovforslaget, og det, hvorved dette Forslag væsentlig adskiller sig fra det i Vinter forelagte. Paragrafen gaar jo ud paa, at der skal ydes en aarlig Understøttelse — den er her anslaaet til 40,000 Kr. — til Hjælp til Forsøgsskoler, og i Bemærkningerne er der ikke givet nogen nærmere Antydning af, hvorledes man tænker sig dette Beløb anvendt. Det Udvalg, der behandlede Sagen forrige Aar, bragte dette Forslag frem. Grunden dertil behøver jeg her ikke nærmere at udvise, det gjorde jeg vistnok i forrige Samling. Den ligger jo for Øvrigt nær. Der findes ikke her i dette Thing hos Noget — derom er jeg overbevist — nogen Ubillie mod Videnskabelighed og videnskabelig Undervisning i det Hele taget, men det er en Selvsjøg, at man ikke ser med fuld Tillid

til egentlig strengt videnskabelige Anstalter. Det er en Kjendsgjerning, at naar vi tage vor første videnskabelige Anstalt, Universitetet, saa har der hos den største Del af den Befolkning, som derfra er udgaaet, og som der har faaet sin Undervisning, ikke just viist sig — jeg vil ikke bruge stærke Udtryk — noget fjendtligt Sindelag mod, hvad der bevæger sig omkring i den store Befolkning, men man kan snarere sige, at den har staaet fremmed og usforstaaende overfor det. Det er derfor ganske naturligt, at der hos en stor Del af Befolkningen og af dens Repræsentanter her findes en vis Utilbøielighed til med store Befolkninger at etablere en ny rent videnskabelig Anstalt, et nyt Universitet. Men jeg tror, at naar man gaar over til, saaledes som Udvalget foreslog i forrige Samling, og saaledes som Regjeringen foreslaaer nu, at fordele den Videnskabelighed, som bliver uddannet paa Landbohøjskolen, rundt i videre Kredse, og naar man vil give Afgang til denne videnskabelige Undervisning ikke alene til dem, der have Raad og Veilighed til at bekoste et længere Ophold her i Kjøbenhavn, men ogsaa vil lade denne videnskabelige Undervisning komme dem til Gode, som kun have Raad til det forholdsvis billigere Ophold paa en Skole ude paa Landet og til den kortere Undervisningstid, som der fordres, saa ville selv disse Medlemmer indrømme og anerkjende, at det er gavnligt og nødvendigt, at den Skole, hvorfra Videnskabeligheden udstømmer til disse forskjellige Landbohøjskoler, udrustes med saa gode og dygtige Lærerekræfter som muligt, og at den i det Hele sættes i Stand til at bringe et saa stort og godt videnskabeligt Resultat frem som muligt. Jeg har tidligere udtalt her i Salen, og jeg gjentager det atter, at, er der Noget, som særlig udmærker vor agerdyrkende Befolkning fremfor andre Landes, saa er det dens Modtagelighed for theoretiske Kundskaber. Jeg paastaar, at der ikke i noget Land findes en agerdyrkende Befolkning, hvor theoretiske Kundskaber have naaet en saa almindelig Udbredelse som den, vor agerdyrkende Befolkning har naaet her i Landet. Denne foreslaaede § 5 vil hjælpe denne Tendents hos vort Landbrug et stort Stykke frem. Vi vide Alle, at de Landbrugs-skoler, der have bestaaet tildels ved egne Kræfter, om end maaste enkelte af dem have faaet Understøttelse fra Amtene eller andre Steder — det er Noget, jeg ikke veed saa nøie Bæfted med — have ført en vanskelig og besværlig Tilværelse og navnlig have haft at kjæmpe med store økonomiske Vanskeligheder, som denne Paragraf søger at afhjælpe for dem. Jeg tror derfor, at den